

פרולוג

אני בצרות עכשיו, או שאני בצרות.

זה היה אמור להיות יום נפלא, יום ראשון לחודש האביב. אבל לא עבור הרמס, עבדכם הנאמן, שהיה אותה שעה בדרך. בטיסה לממלכת השאול.

טרטרוס, כן. והשם מתועב כמו המקום עצמו. רק שמדובר בג'וב שלי, מה לעשות: מוביל המתים הרשמי להאדס, לשער הגיהנום. אחת לשבוע אני גורר אותם אחריי, את כולם, שרשרת הצללים המרעידה, המיוסרת, מנסה רק שלא לפגר, לעמוד בקצב. בתור הזהב, כשהמלחמה עוד היתה מאבק של ממש, כשאכילס עוד היה קוצר בהם, בטרואנים, כמו שיכולים בשדה, עשיתי את הדרך כל ערב. כעת לא בער עוד דבר. המלחמה כבר מזמן על אש קטנה, והמתים - הם יכולים להמתין. ובאותו יום לא הובלתי איש אחריי. באותו יום מקולל באתי לקחת.

ואז, בארבע עשרים וחמש, צילצלה הקונכייה בילקוט. ואני כבר ניחשתי, באותו רגע ממש, שאני בצרות צרורות.

זיאוס, סיננתי חרש, מגשש אחרי המכשיר המזוין. הקונכייה היא ההמצאה של הפייסטוס, הטרייה מכולן, והיא האובססיה של הבוס עכשיו. ומאז שנפלה לידיו אין רגע שקט. כעת הוא מצלצל בכל שעה, מכל מקום. והוא מת על זה.

כן, אדוני, אני אומר. הרמס שומע !

הבוס לא מבזבז דקה על נימוסים. הרמס יקירי, יש לנו בעיה קטנה. והזקן, קל להבחין, רותח. מעלה עשן. מה קרה, בוס ?

הנשר הביא לי איגרת, זה מה שקרה ! תפס יונת דואר בחושך, מעל לטרויה, וזרק לי פה כתב חידה... משהו מתבשל שם, הרמס, אתה שומע ? ! משהו מאד לא טוב, לפי תחושת הבטן ! את תחושות הבטן, אני חושב לעצמי, תדחוף מצידי לתחת. יחד עם הנשר שלך. אוקיי בוס, אמרתי למכשיר, כולי אוזן ! והזקן נושם עמוק, נרגע מעט, וקורא מהכתוב :

פנתר אחד למשנה פנתר. שובך יונים יצא לדרך. שעת הש' הלילה, בשמונה, וכל העולם יזדעזע כשנבוא (כולל התייש הזקן מהאולימפוס, שיכול מצידי לקפוץ).

לוקח לי רגע לנצור את זה בראש, בזיכרון. בסדר, בוס. רק שעכשיו, אתה ודאי זוכר, אני בדרך לטרטרוס... ואני לא יודע, אתה חושב ? ! אני שלחתי אותך !

הזקן נרגע עוד יותר, תודה לאל. הרמס, יקירי, אבל אתה כבר תדע להסתדר, אני בטוח. ומישהו מחכה לך שם, שליח. בטרטרוס. ואיך אני אגיד את זה, הוא בטח כבר מת לצאת.

לך תזדיין, אני מסנן בין שיניי, קובר את המכשיר בילקוט. לך תזדיין, סבא... אבל בואו נעצור פה, ברשותכם, ונתחיל מהתחלה.

03:01

דקה אחרי שלוש והנשר מעל העיר. טרויה כולה לרגליו, הרחק למטה. עשרים אלף רגל למטה, אם לדייק. וגם היום, כתמיד, הוא לא מתגבר על היצר ומנמיק. אולי בכל זאת ימצא לו משהו, באוויר. מה עושה שם הנשר, תשאלו, בשעה כזו ? אלא שזה מעשה שהולך שנים אחורה, כשבני אדם רק באו לעולם, דיירים חדשים, חלשים, תועים בחושך. וקופאים בקור. ופרומיתאוס, הטוב בבני הענקים, קם וגונב את האש. כן, למענם. זיאוס, שליט האלים, יוצא כמובן מדעתו. זה לא היה בתכניות שלו. כך שפרומיתאוס נכבל לסלע, בפיסגת הרי הקאווקז, ובשבע וחצי בבוקר, בכל יום, מגיע אליו הנשר של זיאוס. זולל את הכבד שלו לארוחת הבוקר, חם וטרי מהתנור.

שלוש בלילה ויונה בשמיים, אשרי המאמין ! הוא סוגר מדפים וצולל, יורד עליה כמו אבן... ווושששטראה ! תפסתי אותך ! אבל רק רגע... כוס-אמממממממו !!

04:19

פנתר אחד למשנה פנתר. נקודה... הוא קורא מהכתב. מה לעזאזל?! הוא שב לקרוא, מהתחלה. מילה במילה. אחר כך נופלת דממה וגליל הקלף נשמט מידו. שליט ההר מזנק על רגליו ועיניו יורות ברכים.

הַרְמֵס

לך תזדיין, אני חוזר ומגדף את הזקן. אז נכון שאנחנו בטיסה, ונכון שאין מהיר ממני, משליח האלים. אבל גם למהירות יש גבול ! ועכשיו זה תיק חדש שנופל עליי: האיגרת שלו. ומה כבר איכפת, אחרי הכל: הרי בשביל זה בדיוק יש את הרמס...

גבוה למעלה, בשמיים, אני משלים עם גורלי. **שעת הש' בשמונה**, כתוב שם, ויש לי עוד דרך לטרטרוס! טינופת, אני מסנן לעצמי, כי זה כל מה שנותר לי. מכאן, מהרגע הזה, ועד שמונה בערב. וזה הכל.